

Ο ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗΣ (του Θεόδωρου Παντούλα)

Σε μια εποχή, που υποτίθεται ότι απολαμβάνουμε απρόσκοπτα τα αγαθά της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας, είμαστε έρμαιο του πιο σκληρού και, κυρίως, ανεπίγνωστου ολοκληρωτισμού. Του ύπουλου ολοκληρωτισμού της τηλεόρασης.

Οι τηλεοράσεις είναι πανταχού παρούσες. Σε όλους τους χώρους, δημόσιους και ιδιωτικούς. Όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας. Κι εμείς, την εποχή της αποθέωσης της επικοινωνίας, να συνομιλούμε όλο και λιγότερο. Να παρακολουθούμε τηλεοπτικά προγράμματα όλο και περισσότερο.

Ακόμη και στα καφενεία –απομεινάρια ενός άλλου ήθους– οι άνθρωποι πλέον δεν επικοινωνούν παρακολουθούν τα προγράμματα. Κι όλα τους είναι «δωρεάν»!

Δωρεάν; Όχι δα. Υπάρχει αντίτιμο και μάλιστα ακριβό. Η χειραγώγηση της κοινής γνώμης –με μισές αλήθειες κι ολόκληρα ψέματα– είναι μια ακριβοπληρωμένη δραστηριότητα. Την διεκπεραίωσή της αναλαμβάνουν ειδικοί επαγγελματίες. Είναι αυτοί που συστηματικά μας εθίζουν στην τιποτολογία. Η εξουσία τους επιβάλλει πρότυπα, συμπεριφορές κι αξίες. Η εκπόρνευση ως κοινωνική κατάκτηση. Εξουσία χωρίς κανέναν έλεγχο. Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι; Ποιοι είναι οι εργοδότες τους; Πώς μοιράζουν «δωρεάν» ένα ακριβοπληρωμένο προϊόν, όταν ακόμη και για το κατούρημα υπάρχει αντίτιμο;

Η τηλεόραση γεννά ερωτήσεις, που τις σκεπάζει όμως με την ακατάπαυστη φλυαρία της. Ακόμα κι όταν δεν έχει κάτι να πει,

μιλά. Μισεί την σιωπή. Όπως μισεί εκτός από τις ερωτήσεις και την φαντασία. Το σκίρτημα του έρωτα το έχουμε παρακολουθήσει τόσες φορές από την τηλεοπτική κλειδαρότρυπα, που δεν χρειάζεται πλέον να το ζήσουμε. Το αντιγράφουμε. Οι αντιγραφές καθορίζουν τις ζωές μας. Αλλά οι αντιγραφές έχουν τόση σχέση με το πρωτότυπο, όσο ο έρωτας με το ξεφύλλισμα πορνοπεριοδικών.

Η τηλεόραση δεν είναι μια απλή οικιακή συσκευή. Το φως της «φωτίζει» τις ζωές μας όλο το 24ωρο. Υπάρχουν μάλιστα σπίτια με πολλές συσκευές. Ο καθείς και η τηλεόρασή του. Ο καθείς και η μοναξιά του. Υπάρχουν παιδιά που οι τηλεοπτικοί αστέρες τους είναι πιο οικείοι από τους γονείς τους, όπως υπάρχουν γονείς που γνωρίζουν λεπτομέρειες από την ζωή των τηλεοπτικών προσώπων αλλά αγνοούν πώς πάνε στο σχολείο τα παιδιά τους.

Η μεγάλη αγορά είναι εδώ. Οι «όλοι ίδιοι», «όλοι μόνοι» είναι επίσης εδώ. Πανέτοιμοι να καταναλώσουν την πλασματική τους εικόνα. Χαρούμενες νοικοκυρές, χορτάτοι συνταξιούχοι, τρισευτυχισμένοι εργαζόμενοι, ανέμελα παιδιά. Κι όλα αυτά τα θαυμαστά κατορθώνονται με μια σερβιέτα, λίγο ουίσκι κι ένα ακόμη δάνειο!

Η δυστυχία υπάρχει, αλλά υπάρχει ως θέαμα για την εκ του μακρόθεν ελεημοσύνη μας. Κανείς δεν φταίει! Στείλτε μήνυμα με χρέωση κι όλα θα διορθωθούν. Όμορφος κόσμος τηλεοπτικά πλασμένος.

Η εικόνα είναι παντοδύναμη, τόσο παντοδύναμη που πολλοί άνθρωποι εγκαταλείπονται ανεπίγνωστα στον εκμαυλισμό της. Άνθρωποι που παρακολουθούν την ζωή ως θεατές. Ο τηλεοπτικός μπαχτσές έχει για τους πάντες τα πάντα. Κι ο τηλεθεατής –θέλει δεν θέλει- καταπίνει τα πάντα. Πλαστικά φαγητά, πλαστικές ιδέες, πλαστικές ζωές.

Δεν ξέρω αν μπορεί να υπάρξει καλύτερη τηλεόραση. Σβηστή όμως μπορεί.

! Ο Θεόδωρος Παντούλας είναι εκδότης του περιοδικού Φτου

ξελευτερία στο 4ο τεύχος του οποίου έχει δημοσιευθεί το άρθρο.

Πηγή/φωτογραφία: Ιδεότοπος, ideotopos.gr